

درس اول تعاون (۱)

در ایران تعاون به مفهوم واقعی کلمه از سابقه ای طولانی برخوردار است. برخی از محققان غربی عقیده دارند که اوضاع خاص جغرافیایی و شرایط کلی حاکم بر محیط در شرق به ویژه، در ایران موجب شده است که مردم برای مقابله با مشکلات و غلبه بر طبیعت بایکدیگر متحدند.

تعاون در اصطلاح یآوری و همراهی متقابل می باشد و به عبارت دیگر کار گروهی، و داوطلبانه و نظام مند را تعاون می گویند.

تعاون به زبان ساده یعنی همکاری و یاری رساندن به یکدیگر است.

خداوند انسان را موجودی اجتماعی و هم مسئول افریده شده است. نمی تواند اعمال و رفتار زندگی خود را جدا از جامعه انجام دهد و بگوید من می خواهم زندگی آسوده ای داشته باشم و نسبت به آنچه که در جامعه اتفاق می افتد بی تفاوت باشد و خود را از دیگران جدا کند.

خداوند در رابطه فرد با اجتماع در قرآن می فرماید: «تعاونوا علی البر والتقوی و لاتعاونوا علی الائم والاعدوان»

یعنی: در کارهای نیک به یکدیگر کمک کنیم اما در امور ناپسند مانند گناه و ستمکاری همکاری نکنیم.

همکاری نکردن در گناه یعنی اینکه اگر کسی کار ناپسند یا گناهی انجام دهد ما را تشویق نکنیم یا طوری رفتار نکنیم که انگار با موافق هستیم.

تعاون جلوه ها و شکل های مختلفی دارد مانند اظهار دوستی، محبت، همدلی و خوشحال کردن یکدیگر، هدیه دادن، رفع مشکلات مردم و یاری رساندن به آنها و.....

انواع تعاون در جامعه:

تعاون در خانه: همکاری و همدلی در خانواده باعث صمیمیت و محبت بیشتر بین اعضای خانواده می شود با تقسیم وظایف و مسئولیت ها، باعث می شود همه ی کارهای خانه بر دوش یک نفر نیفتد.

تعاون در مدرسه: مانند همکاری در نظافت کلاس و مدرسه، کمک به هم کلاسی هایی که در درس ضعیف هستند. و همکاری در مراسم صبحگاهی و.....

تعاون در محله: همکاری و همدلی بین افرادی که در یک محله زندگی می کنند علاوه بر ایجاد صمیمیت و همبستگی، موجب می شود که کارها بهتر پیش برود.

خود آزمایی

۱- تعاون به چه معناست؟